

בחתטיבה

העליון

העלון השבועי של חטיבת חשמונאים

דבר המערכת

פרשת השבוע הוא רגע מפנה חשוב בסיפור העם היהודי. עד שהוא לא חוצה את ים סוף, לא ברור עדיין האם הוא מצליח לצאת מהגלות או לא. עוד לא עברנו את הים. סיפור הגאולה הגיע עם שלבים אחרי שלבים. עוד מכה ועוד מכה ועוד התקדמות. יש אבל רגע שבו הם מבינים, זהו, עברנו את קריעת ים סוף. יצאנו לדרך. ואז מגיע עוד רגע שייא, בפרשה הבאה. מקבלים את התורה.

אנו נפרדים ברגשי הערכה מרובים ממפקד החטיבה הדגול, אל"מ הרב אבינועם אמונה. כמה סמלי הוא שזה קורה בפרשיות אלו. אחרי קריעת ים סוף ועם קבלת התורה. נכון שיש לעם ישראל עוד דרך ארוכה עד שהוא מקים את ביתו ואת משכן ד' בארץ ישראל, אבל את מעשה נחשון בן עמינדב הם כבר עשו, הקפיצה הנועזת אל הים, הים כבר נקרע, והם גם קבלו עליהם את התורה הקדושה.

יחד עם המח"ט קפצנו אל הים, עברנו בו, וקבלנו עלינו את עול התורה, לימודה וקיומה. הוא הגבר הקים עול, אשר פתח לעם ישראל את השער הגדול של שושלת החשמונאים החדשה. הספינה תמשיך להפליג, בדרך שהתוו לה מייסדיה. פנינו אל בניית הבית השלם, השכנת שכינת אל בארץ הקודש. יהי רצון שנזכה.

תמונת השבוע

לימוד מוסר בשטח

דבר המפקד

רס"ן הרב אליאב תורגמן מ"פ פלס"מ גדוד שמעון

חיילים יקרים, מפקדים, בני תורה! בסוף הפרשה המופלאה שלנו שבה אנחנו פוגשים את השיא של קריעת ים סוף יש מלחמה. מלחמת עמלק. המלחמה הראשונה של עם ישראל. יהושע לוקח אנשים ויוצא להילחם. פשוט, לא? אבל רגע - התורה מספרת לנו משהו: "וְהָיָה כְּאִשֶּׁר יְרִים מִשֶּׁה יְדוֹ וְגָבַר יִשְׂרָאֵל". מה זה? ידיים של משה מנצחות במלחמה? לא! אלא ידועים דברי חז"ל: כשעם ישראל מסתכל למעלה, כשהלב מחובר לקב"ה - אז יש ניצחון. הניצחון בשטח הוא רק תוצאה. המערכה האמיתית? היא ברוח. היא בנשמה. אנחנו בחטיבת חשמונאים יודעים משהו פשוט: יש כוח גשמי, ויש כוח רוחני. ושניהם ביחד. יש לנו מדים. יש נשק. יש אימונים. זה חשוב. אבל יש משהו יותר חשוב: "לא בְּחֵיל וְלֹא בְּכֹחַ כִּי אִם בְּרוּחִי". לחימה ואמצעי מיוגן מגנים על הגוף - נכון. אבל מה מגן על הנשמה? דף גמרא. פרק תהילים. שמירת הלשון. תפילה. זה הכוח האמיתי.

חז"ל אמרו משפט אחד פשוט: "תורה מגנא ומצללא" - תורה מגינה ומצילה. מה זה אומר בפועל? האם זה או תורה או הגנה? לא, כי אם הניצחון בכח מכת התורה. אברך בחטיבה, בהפוגה, פותח גמרא - הוא מגן על הצבא כולו והעם כולו. חייל מקפיד על ברכה כמו שצריך - הוא מוריד הגנה מהשמיים. משהו שומר על הלשון גם כשקשה - הוא יוצר כח מגן רוחני. זו זכות ההגנה שלנו, עם ישראל. החשמונאים היו כהנים. אנשי תורה. אנשי קודש. ומה הם עשו? יצאו למלחמה. למה? כי הם הבינו: כוח המלחמה בא מהקדושה. מהתורה. מהאמונה. בדיוק כמונו.

פרשת בשלח מלמדת אותנו משהו ברור: אין סתירה בין להשתדל בשטח לבין לבטוח בה'. להיפך! ההשתדלות שלנו עובדת בזכות התורה. התורה שלמדנו, התורה שאנחנו ממשיכים ללמוד - בבסיס, בשטח, בכל מקום. כאשר עמדנו לפני שבוע בסיום הכשרת התומכ"ל על הר הצופים, ושמענו את הרב נתי חייל הפלוגה מסיים מסכת מכות, ומגיע ל"כיוון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם" - עין לא נשארה יבשה. שרנו "ממקומך מלכנו תופים" וידענו, שה' יתברך מתהלך עמנו ומברך את עם ישראל כולו מכוח האמונה והתורה.

יהי רצון שבזכות התורה והאמונה שלכם, נזכה לראות את נפילת האויב וניצחון עם ישראל כולו. שבת שלום עליכם!

ווארט של גדול

ויהי בשלח פרעה את העם, אומר המדרש שפרעה אמר וויי למה הוצאתי אותם. למה פתאום התהפך לבבו?

מבאר מרן הרב עובדיה יוסף ז"ע:

תמיד כאשר יהודים משתלבים בכלכלה של כל מדינה, הם מעשירים אותה ומפתחים אותה. פרעה לא השכיל להבין זאת ושעבד אותם. כאשר ראה פרעה את היהודים תחת הנהגתו של משה רבינו, הוא ראה אותם לפתע עם קומה זקופה, מסודרים, חזקים, יפים ומאורגנים, פתאום הוא הבין את הפוטנציאל שהוא הפסיד וצעק וויי למה שחררתי אותם הייתי מנצל את הכשרונות שלהם.

בית שמש: 17:52 יציאת שבת: 18:26 צאת שבת ר"ת:	ירושלים: 17:16 שקיעה: 18:30 כניסת שבת ר"ת:	חיפה: 17:51 יציאת שבת: 18:30 צאת שבת ר"ת:	תל אביב: 17:16 שקיעה: 18:30 כניסת שבת ר"ת:	מחנה קרן: 17:10 שקיעה: 16:49 כניסת שבת:	תחנה נבצר: 17:09 שקיעה: 16:39 כניסת שבת:
---	---	--	---	--	---

שירת הלוחם

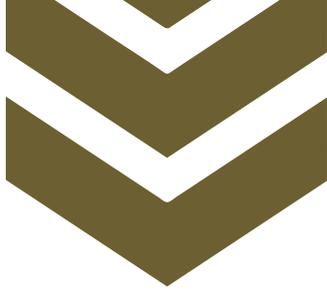
סמל י.ז.

ויהי בשלח פרעה את העם
אתם שומעים??
את העם!

עומד העולם נרעש ונפער
וכולם כן כולם מסתכלים
בעולל הקטן שצומח מולם
מנסים לראות את הנולד
אם לזאת יקרא גאולה
הלא!
הם אומרים

אם לא במלים אז במעשים
תגאלו אתם אותנו, מעצמנו
מהאפסיות והאנוכיות שלנו
מהשחיתות והרדידות שלנו
תהיו ראויים לשם "עם השם"
הלא לזה נבחרתם
לא?

תראו לנו איך ותראו לנו למה
איך חיים אלוהים בעולם כה עכור
איך אדם משתוקק לאל-חי
קשעודו בחומר ובלבנים קבור
ואם לא תזכרו נזכיר לכם
בכל דרך שנוכל
עד שתוציאו אותנו ממצרים
אחריכם
עם ככל העמים?
לא בשבילכם
יש לכם תפקיד
אתכם ה' גאל
ועכשו הגיע תורכם

רס"ן הרב משה קורקוס
רב החטיבה

שאלה במחנה

שאלה:

כבוד הרב רציתי לשאול, בתקופת הטירונות אני פוגש הרבה התמודדויות של בין אדם לחברו, לפעמים יש לי קצת כעס על חבר שנדמה לי שלא תמיד מושיט יד כשצריך ומתחמק ממטלות, לפעמים נוצר מצב של חברים שכועסים קצת זה על זה, איך אפשר להגיד הערות בלי שאנשים ייפגעו ובלי שיהיה כעס ואווירה לא טובה?

תשובה:

שלום וברכה! עצם זה שאתה שם לב לכעס שלך ושואל איך להעיר בלי לפגוע זו כבר מעלה גדולה. יחד עם זאת, תקופת הטירונות מתאפיינת בריבוי משימות, ולא פעם נוצר מצב שבו אנחנו מרגישים שהעומס "נופל" דווקא עלינו, וזה מתסכל. כמה נקודות מעשיות שיכולות לעזור לנו, במיוחד בתקופת הטירונות. זה דורש מעט מאמץ בעיקר נפשי (כי באמת קשה לנו להרגיש "פראירים") אבל זה שווה:

א. לדבר בחכמה ולא חלילה בהתקפה

כשמתחשק להעיר לחבר מהצוות שלא נותן יד, חשוב לשים לב לאופן הדיבור. משפטים כמו: "אתה תמיד מתחמק" או "אי אפשר לסמוך עליך" נשמעים כהתקפה, גם אם הכוונה שלך טובה. לעומת זאת, משפט כמו: "שמתי לב שבכמה פעמים האחרונות נשארתי לבד עם המשימה, וזה היה לי מאוד קשה", מעביר את המסר בלי לפגוע, וסיכויי גדול יותר שישמע.

ב. עדיף לפנות בלשון של בקשה

"אתה יכול לעזור לי יותר במשימה הזאת?", "אם נתחלק בזה, זה ממש יקל עליי" - זה משרר שותפות וזה טיפ מצוין ליחסי אנוש בכלל.

ג. לבחור זמן ומקום לא להעיר ליד כולם

מילה שקטה בצד, אפילו קצרה, שווה פי כמה מהערה "צודקת" שנאמרת מול כל החברה.

שים לב יקירי: חז"ל אמרו: "כשם שמצווה לומר דבר הנשמע כך מצווה שלא לומר דבר שאינו נשמע".

לא תמיד בטוח שההערה תועיל, ולכן כדאי לעצור רגע ולחשוב אם זה הזמן ואם זה אכן יקדם את המצב. בהצלחה רבה!

עם פרוץ המלחמה, יחידתו הייתה בסוף האימון המתקדם בטירונות, ונשלחה לקיבוץ בארי ובהמשך לחימה ברצועת עזה. שם השלימו החיילים את הכשרתם וקיבלו את כומתת הצנחנים.

אילן לחם חודשים ארוכים בעזה, מתוך מטרה ברורה: להשיב את החטופים שלנו הביתה.

ביום 13.5.2024 יצאה יחידתו למשימה להשבת חטופים. במהלך הפעילות אותרו והושבו ארבע גופות חטופים ממנהרה. באירוע זה זיהה כוח שריון קנה שנצפה מחלון מבנה, סבר כי מדובר במחבלים ופתח באש. במקום נפלו אילן, סרן רועי בית יעקב, סמ"ר גלעד אריה בויס, סמל דניאל חמו וסמ"ר בצלאל דוד שעשוע ז"ל.

אלפים ליוו את אילן בדרכו האחרונה. הראשול"צ והרב הראשי לירושלים, הרב שלמה משה עמאר, ספד לו ואמר: "זה איננו אבל פרטי של משפחה אחת, אלא צער של כל בית ישראל. אילן זכה לבוא לעזרת המדינה, אף שלא היה חייב בכך".

מפקדו הוסיף: "בחרת לעלות ארצה ובכך קשרת את גורלך עם מדינת ישראל מתוך אמונה ואהבה לארץ. נלחמת בנחישות ובמקצועיות ברצועת עזה, לצד חבריך הלוחמים, באחוות לוחמים ובאומץ. עד לרגע נפילתך לחמת בתושייה יוצאת דופן. חטיבת הצנחנים איבדה לוחם מצטיין". יהי זכרו ברוך.

לאחר זמן קצר, לבקשת משפחתו, שב לארגנטינה להשלמת לימודיו התיכוניים. כעבור שנה חזר שוב לישראל, הפעם מתוך החלטה להשתקע בארץ.

עם שובו, למד בישיבת חב"ד במגדל העמק ובהמשך בישיבת "הר ברכה". בשנים אלו התגבשה בו החלטה לקחת חלק ולהיות לוחם. לקראת הגיוס למד במכינה קדם-צבאית, וביום 27.04.2023 התגייס לצה"ל לפלוגת ח"ץ (פלוגת החרדים בצנחנים).

רב"ט יואל אל נתן

פנים שמספרות סיפור

סמל אילן משה כהן ז"ל:
דמות של אהבה טהורה
לארץ ולעם.

אילן משה כהן ז"ל נולד וגדל בארגנטינה, בבית דתי שבו חונך לאמונה, למסורת ולחיבה עמוקה לעם ישראל ולארץ ישראל. את לימודיו החל בתלמוד התורה המקומי "רבי יוסף קארו". אמו מספרת שכבר בילדותו חלם אילן לעלות ארצה.

בגיל 17 עלה לישראל והתחיל ללמוד בישיבת "הדרת מלך" בבני ברק.

שפה צה"לית

דחפור D9

שם עצם - זָכָר

אופן הגייה: "די-ניין". ה-D9 הוא דחפור כבד משוריין של חיל ההנדסה. פותח דרכים, מפנה מכשולים, חופר ומחריב מבנים גם בתוך אש. צה"ל מחזיק ב-D9 מאז 1954, ומופעל על ידי צוות של שניים, עם תא מוגן היטב. בגרסאות משודרגות יש גם נשק ושליטה מרחוק.

הצצה לפרשת השבוע

הרב ישראל הלפרין ר"מ וק. מדיניות

להחריש ולהילחם

בני ישראל עומדים על שפת הים, נחרדים לראות את מצרים רודף אחריהם. צועקים אל ה', ואומרים למשה "המבלי אין קברים במצרים לקחנו למות במדבר". משה אומר להם את המשפט המפורסם הבא: "ה' ילחם לָכֶם, וְאַתֶּם תַּחְרְשׁוּן". אף הקב"ה אומר מיד למשה "מה תצעה אלי, דבר אל בני ישראל ויסעו".

"רבי יהושע אומר, אמר הקדוש ברוך הוא למשה, משה, אין להם לישראל אלא ליסע בלבד". (מכילתא. וכן הוא במכדרשב"י ובשמור"ר כא, ח)

לחרוש, לשתוק. לא להתלונן, ומשמע לכאורה שכעת אחרי שכבר התפללתם וצעקתם, החרישו! - אפילו לא להתפלל.

רק להאמין, לבטוח ולהיכנס לים ולחצות אותו. נדרש כעת ביטחון מלא בה' אלוהי ישראל. אמון מוחלט. פסיביות של דאגה ומלחמה, והאקטיביות היחידה היא רק הליכה אחר ה' באמון מוחלט.

לעומת זאת, במלחמת עמלק אנחנו כבר רואים ציווי להיות אקטיבי, להילחם. ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא להלחם בעמלק, וכמוכן להתפלל שנאמר "יהיה כצאן ירים משה ידו וגבר ישראל" (שכך תרגם בתי"כ "כד זקיף משה ידיו בצלו").

כך גם בשאר מלחמות, מצווים להילחם ולהתפלל, להילחם ולהעמיד כנגדם תורה. כמו מלחמת מדיין ("אלף למטה אלף למטה") וכיבוש הארץ.

ואמרו חכמים במכילתא: "לא בשעה זו בלבד ילחם לכם, אלא לעולם ילחם כנגדן של אויביכם".

האם גם לדורות נצטוונו להחריש?

מתלונות - בוודאי שעלינו להחריש, מתפילה - וודאי שלא! וגם לא ממלחמה.

אבל מוטלת עלינו אותה 'חרישה' ושתיקה, אותה פקודה של "ואתם תחרישו" - ביטחון מוחלט, אי דאגה, ללא בידל של תלונה. ולהשליך על השם יהבנו - כי הוא הנלחם לנו, ולא אנחנו. "האל המאזני חיל .. מלמד ידי למלחמה .. ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד פלותם .. האל הנותן נקמות לי וידבר עמים תחתי". (תהילים יח).

"ויאמרו לאמר אשירה לה': "לאמר לדורות, כשאתם נכנסים בצרה אל תאמרו אנו עושים מלחמה, אלא ה' ילחם לכם, ואתם אומרים שירה". (מדרש תהילים ד)

גם לדורות, זו התפיסה. השם נלחם לנו, כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל. הוא נותן לנו העז. ה' עז לעמו יתן - ה' יברך את עמו בשלום. יציאת מצרים מחודשת. וכל דור שמחכה רק לנס נשאר עדיין בגלות.

הישיבישעור המילון של הישיבישעור החשמונאי

מני גפני

ההקדי

השבוע ביקרתי את פלוגת המילואים כשחזרו מגיחה קטנה מהשטח לבסיס, ושם פגשתי את "הבקי". בשונה מהלומד'סניק משבוע שעבר, הבקי הוא לא איש של מלפוליס; הוא איש של טקסטים. הוא מכיר את פקודות המטכ"ל כאילו הן גמרא עם רש"י, ומקפיד על כל סעיף - בעיקר כשה נוגע לזכויות שלו.

הכל התחיל בתור לחדר אוכל. הסמל הנפיץ: "חברה, מי שנכנס בלי כומתה על הראש - עושה שבת".

הבקי לא הניד עפעף. הוא המשיך להעמיס אורז ופתח בנחת: "המפקד, זו טעות מובנית בפשט. לפי הוראות אכ"א, סימן קנ"ד (שם, שם), חבישת כומתה במבנה סגור היא רשות. ומכיוון שהשניצל הזה הוא 'סעודת רשות' לכל היותר, אין כאן שום עניין לדינא דמלכותא. אתה לא יכול להמציא חומרות איפה שהראשונים של מטכ"ל לא גזרו".

הסמל נהיה אדום וקרא למ"מ - חרד'לניק צדיק שמדבר במונחים של גאולה. "חברים", הוא אמר בקול מלא חשיבות, "צריך להבין את הערך הכללי. הכומתה היא לא סתם בד, היא מדרגה בהופעה הממלכתית של האומה! 'והיה מחניך קדוש' - אנחנו מקדשים פה את החול!".

הבקי הסתכל עליו ברחמים של ליטאי על בעל מוסר. "המפקד, 'והיה מחניך קדוש' זה עניין של קדושת המחנה, לא של בד סינתטי. עם כל הכבוד למדרגות, לפי הפקודות אין לכומתה הזו שום מעמד בתוך מבנה. אם המ"מ רוצה להחמיר - יחמיר לעצמו, אבל הציבור פה רעב מדי בשביל אידיאולוגיה מעל השניצל".

הסמל הסתכל על המ"מ, המ"מ הסתכל על השמיים, ובסוף שניהם פשוט שלחו את הבקי לנקות את המטבח - שם מצאתי אותו כעבור שעה, מתווכח עם הלומד'סניק על רמת הניקיון של הסירים.

"אתה מבינ'?" אומר לי הבקי תוך שהוא בודק אם הסבון עומד בתקן הלוגיסטי, "זה כבר מתחיל לקרות. הניואנסים האלה לאט לאט מפסיקים להיות סתם 'הערות שוליים' של איזה נודניק בתור לאוכל - הם הופכים לשפה חיה. ה-DNA החרדי כבר לא מנסה רק 'להשתלב' במשהו זר, הוא מתחיל לנבוע מתוך הפיקוד החרדי והיר"ש שלנו. זה תהליך שקורה עכשיו; הפקודה מתחילה לעבור בינינו הנוכח, ובמקום שבו מדברים בשפה שלך, אתה לא מרגיש אורח.

הלוחמים מתחילים להרגיש פה בבית - וכשמתחילים להרגיש בבית, לא צריך לחפש תירוצים כדי להישאר בחוץ..."

שטייגטן במחנה

הרב פנחס יוסף אקרב סגן רב הבא"ח

החיל מהמטבח שמרביץ 'שטייגטן'

אני חייב להביע את התרשמותי הטובה על אחד מעובדי המטבח של הבא"ח, שמו י. 'הוא מושג של "ניצול הזמן" בכל עת ובכל פעולה שתפגוש בו תמצא אותו קשור ללימוד. בשעת העבודה מונחות באוזניו תדיר אוזניות המחוברות לנגן mp3 עם שיעורי תורה. בזמן ההפסקות הוא יושב קבוע בספסל האחורי של בית הכנסת "מפקדה" ומרביץ שטייגטן". היו שלושה מקרים בהם הגעתי לבית המדרש באמצע הלילה, בשניים מהם ראיתי אותו יושב ועוסק בתורה. לא יודע מתי הוא ישן אבל מופיע לכל התפילות ולעבודות במטבח במסירות אין קץ. שאלתי אותו פעם "אולי תצטרף אלינו ותשמש כחייל רבנות?" הוא ענה לי "אני חושש מביטול תורה". אשרינו שזכינו!

חדשות צה"ל

רב"ט יואל אל נתן

במבצע משותף של אמ"ן, לוחמי צה"ל והרבנות הצבאית אותרה גופתו של החטוף האחרון, רב סמל ראשון רן גויאלי ז"ל, בבית הקברות אל-בטראש בשכונת א-תופאח, והושבה לקבורה בישראל. דובר צה"ל מסר: "הערב, יותר מתמיד, אנו זוכרים את 924 חללי המלחמה שחירפו נפשם במערכה, כשהשבת החטופים והחטופות עומדת לנגד עיניהם. כה אמר ה': 'מנעי קולך מבכי ועינייך מדמעה ויש תקווה לאחריתך, ושבנו בנים לגבולם'".

הרמטכ"ל שוחח עם מפקד ומייסד חטיבת חשמונאים, אל"מ אבינועם אמונה, והוסכם כי המח"ט היוצא ימשיך בצה"ל כיועץ הרמטכ"ל לענייני חרדים.

מפקד פיקוד המרכז של צבא ארצות הברית, אדמירל בראד קופר, ביקר בישראל. במהלך הביקור התקיימה פגישה אישית ממושכת עם הרמטכ"ל אייל זמיר, ולאחריה פגישה עם בכירים נוספים.

בהמשך להפרות, חיל האוויר תקף מטרות רבות בעזה ובלבנון.

מפקד חיל האוויר ביקר בבסיס הגנה אווירית ואמר: "חיל האוויר מחזיק זרוע התקיפה קטלנית, ערוכה לפעול בעומק האויב. כולנו דרוכים ומוכנים – 24 שעות ביממה, כל ימות השנה. המערך הייחודי והחשוב שלכם לא נח ולא עוצר".

חדשות החטיבה

מני גפני

בשורה למלש"בים

חטיבת חשמונאים ופרויקט "יואב" בשילוב היסטורי: מסלול "לוחם-הנדסאי" בלעדי וייחודי יוצא לדרך

בואו לבחור את הנתבי שלכם:
מגמת תוכנה: פיתוח מערכות וחשיבה לוגית – כרטיס הכניסה לצמרת עולם ההייטק.

מגמת אלקטרוניקה: פיתוח מעגלים ומערכות מורכבות בליבת התעשיית הביטחונית.

השמה בתעשייה: השמה במקומות עבודה הנחשבים ביותר.

המסלול כולו מתקיים תחת המעטפת החרדית המוקפדת של חטיבת חשמונאים, כולל ליווי אישי לאורך כל הדרך.

תנאי קבלה: מבחן "תיל" וראיון זיקה לחטיבה.

סך הכל: 36 חודשי שירות.

חטיבת חשמונאים ופרויקט "יואב" מציגים מסלול המאפשר לראשונה לשלב שירות קרבי בחוד החנית של צה"ל, לצד רכישת תואר הנדסאי מוסמך במקצועות המבוקשים ביותר במשק. זוהי בשורה משמעותית למלש"בים חרדים המבקשים לבנות קומה של מצוינות מבצעית יחד עם אופק מקצועי מובטח.

איך זה עובד בפועל?

המסלול נבנה בקפידה כדי להבטיח הצלחה בשני העולמות, באופן הבא:

- הכשרה מקדימה: 4 חודשי מכינה קדם-צבאיים.
- לימודי טכנאי: גיוס לצה"ל ושמונה חודשי לימודים אינטנסיביים.
- שירות מבצעי: 24 חודשי שירות קרבי בחטיבת "חשמונאים".
- השלמת התואר: בתום השירות המבצעי, משלימים את תואר הנדסאי במסגרת שס"ן.

כחטיבה שלמה הופכת לישיבה

יום ישיבה והתועדות חטיבתי בסימן פרידה והוקרה למפקד החטיבה אל"מ אבינועם אמונה

חטיבת חשמונאים מציינת השבוע אבן דרך היסטורית: השבוע יתקיים בעז"ה אירוע מרגש – יום ישיבה והתועדות כלל חטיבתי. זהו יום של התעלות וחייבור, שבו נניח בצד את הנשק לטובת לימוד תורה ורוח, בסימן הוקרה ופרידה מהמח"ט. תהליך הפרידה יגיע לשיאו בדרך שמאפיינת יותר מכל את חטיבת חשמונאים – בלימוד משותף ובהתועדות חטיבית עוצמתית.

בשבוע האחרון ערך המח"ט סבב ביקורים בבא"ח ובגודו, שם נפגש עם המ"פים והלוחמים, סיכם תקופה של עשייה ובנייה, והביע את הערכתו העמוקה לשותפים לעיצוב דמותה של החטיבה.

כמו כן, ביום שלישי ט"ז בשבט יתקיים בעז"ה טקס חילופי מח"טים, בנוכחות כלל החטיבה.

השבוע בתמונה שבט התשפ"ז

ללוחמי החטיבה בקורס נהיגה מבצעית, קורס צלפים וחבלה

צילום: סירת מדיה, חשמונאים

סור
אורח

הרב חנוך רוגוזינסקי

הניצחון של הרוח

שבת שלום ללוחמי חטיבת חשמונאים היקרים.

כשמסתכלים על פרשת בשלח, קל לראות שהיא נכתבה במיוחד עבור אנשים כמוכם. אתם, שעומדים בחזית ונושאים בזכות הגדולה של השמירה על ביטחון העם.

הפרשה מתחילה בנס הגדול של קריעת ים סוף ומסתיימת במלחמה הפיזית והקשה נגד עמלק. ישנו פסוק בפרשה שמעורר תהיה גדולה, כשפרעה וצבאו רודפים אחרי בני ישראל, משה אומר לעם, "ה' ילחם לכם וְאַתֶּם תִּחְרְשׁוּ". לכאורה, זהו אידיאל לשבת בשקט ולתת לנסים לקרות, אבל בסוף הפרשה, כשעמלק מגיע, משה לא אומר "תחרישון", אלא פוקד על יהושע "בְּחַר לָנוּ אֲנָשִׁים וְצֵא הַלָּחֶם בְּעַמְלֵק".

חכמינו מסבירים, שקריעת ים סוף הייתה ה"טירונות" הרוחנית. שם היינו צריכים ללמוד שיש כוח עליון שמלווה אותנו. אבל המטרה הסופית היא לא שנשב בחיבוך ידיים, אלא שנהיה שותפים.

חטיבת חשמונאים, כשמה כן היא, ממשיכה את דרכם של המכבים. המכבים לא חיכו לנס מהשמיים, הם יצאו להילחם, למסור את הנפש, ודווקא מתוך ה"צא הילחם" שלהם, הגיע הנס.

התורה מספרת "וְהָיָה כִּאֲשֶׁר יֵרִים מִשָּׁה יָדוּ וְגָבַר יִשְׂרָאֵל", המשנה במסכת ראש השנה שואלת, "וכי ידיו של משה עושות מלחמה?" ועונה, אלא בזמן שישראל מסתכלים כלפי מעלה ומשעבדים את לבם לאביהם שבשמיים, הם מתגברים. המסר אליכם הוא שהניצחון לא תלוי רק באיכות הנשק או בטקטיקה, למרות שהם קריטיים, אלא ברוח. כשאתם יודעים בשביל מה אתם נלחמים, בשביל העם, בשביל הארץ ובשביל המורשת של "חשמונאים" הידיים שלכם מתחזקות.

אתם אלו שמיישמים את השילוב של "ה' יילחם לכם" יחד עם ה"צא הילחם". אתם השליחים שדרכם הנס הזה מתרחש במציאות.

זכות גדולה היא לי לכתוב לכם, שמרו על עצמכם, מאחל לכם מעיר הקודש ירושלים, שתחזרו לשלום מעוטרים בניצחון!

חיוני של אורח

טוראי יוחנן חייט
ר"מ לשעבר בישיבת מערבא

לא נהיים סופרמן ברגע

בשבוע מקצועות ישבנו מול רס"ן נריה לנדאו, סמג"ד 890 של חטיבת הצנחנים. הוא סיפר לנו איך הגדוד שלו בדיוק התכונן לתרג"ד שהיה אמור להתחיל במוצאי חג שמחת תורה 7.10. כולם היו כבר בכוננות מלאה לתרגיל, אבל במקום זאת התעוררו באותו בוקר בשש וחצי לחדשות שתפסו את כולם בתדהמה מוחלטת. מעט אחר כך הם היו כבר בדרך על שני מסוקי יסעור לכיוון העוטף. הוא תיאר איך במהלך הנחיתה אחד המסוקים ספג פגיעת נ"מ ונאלץ לבצע נחיתת חירום עם 50 חיילים! (כשבגרה מותר רק 30), ואיך שניות אחרי שהתפנו מהמסוק הוא ספג טיל נוסף והמסוק עלה באש. בהמשך, הוא סיפר על המסע הרגלי שעשו לכיוון בארי דרך כביש 232 שהיה עמוס ברכבים מפויחים, על הכניסה לשוב ועל הכאוס המוחלט ששרר: מחבלים, אש, עשן, אזרחים לכודים וגופות מוטלות בכל עבר. בזמן שנריה דיבר, תהיתי לעצמי: מה מאפשר לחייל בגיל 19 להתמודד עם סיטואציה כזאת? משהו שכנראה בתרחיש הכי מופרך לא עלה? איך מתמודדים עם הרגשות? הפחדים? איך בכלל נכנסים למצב לחימה?

אבל כשהוא תיאר מה החזיק אותם שם, הוא לא דיבר על רוח קרב מיסטית או על אלתורים גאונים. משפט אחד חזק בדבריו תפס אותי: "בשדה הקרב לא נהיים סופרמן. מה שיוצא שם - זה בדיוק מה שנכנס באימונים". פתאום, כל התרגולים המשעממים, הליכה בשני טורים, הדילוגים, חזרה על פקודות, ה"יבש לפני רטוב" - קיבלו משמעות מצמררת. ברגע האמת, הגוף פשוט עבד על אוטומט. לא היה זמן לחשוב, היה רק את מה שהוטמע בשגרה האפורה.

זה הזכיר לי ווארט חזק של בעל ה"נתיבות שלום" בעניין עבודת השם. אנחנו רגילים לזלזל במושג "מצוות אנשים מלומדה". אנחנו מחפשים את ה"אורות", את הרגש, את הכוונה. ואם אין לב? אנחנו מרגישים שהעבודה לא שווה. אבל ה"נתיבות שלום" הופך את הקערה ומציע: "בואו נחזיק טובה למצוות אנשים מלומדה". למה? כי בחיים, כמו בקרב, יש רגעים של "חושך". רגעים שהלב אטום, שאין חשק, שקשה. ושם בדיוק ההרגל מציל אותנו.

התפילה השגרתית, ההלכה הקטנה שאנחנו מקיימים כבר "על עיוור" - הן לא ברירת מחדל, הן שכפ"ץ. ברגע המבחן, מה שיציל אותנו הוא לא רגש פתאומי שיצנח משמיים, אלא ההרגלים שבנינו יום אחרי יום. מה שנכנס בשגרה - הוא מה שייצא ברגע האמת.

חשמונאים על הגן

אחרי 13 שנות חפירה ארכיאולוגית, השבוע נפתח לראשונה לקהל הרחב, דרך עולי הרגל ההיסטורית, הדרך ששימשה כרחוב הראשי של ירושלים בזמן בית המקדש השני, והובילה מבריכת השילוח עד למרגלות הר הבית. הרחוב נבנה אחרי ימי של הרודוס, בחסותם של הציבים הרומיים בירושלים. אז הרחוב אמנם נבנה קצת אחרי תקופת החשמונאים, אבל הוא מחבר אותנו חזרה אל מה שהחשמונאים נלחמו עליו וסללו את הדרך אליו, כאשר טיהרו את בית המקדש.

האורך המינימלי של הרחוב הוא 600 מטר, כך שמדברים על 10,000 טון של אבן שצריך לחצוב, לשנע ולבנות איתה את הרחוב. זהו מפעל הבנייה הציבורי השני בגודלו בירושלים העתיקה, אחרי הר הבית. תוואי הרחוב מלמדים על הנגשת המעבר בצורה מונומנטלית להמוני אדם משערים לשערים - מדרום העיר למקדש. זהו רחוב טקסי חשוב ששימש לעלייה לרגל של המונים, בעיקר בשלושת הרגלים. המסלול מתחיל בבריכת השילוח, שהייתה שער הכניסה המרכזי לעלייה לרגל. כאן נהגו עולי הרגל להיטהר לפני שהמשיכו צפונה לעבר בית המקדש. הדרך מתפתלת מתחת לשכונות ירושלים של ימינו, ונפתחת לקראת סופה אל מרגלות הר הבית, ליבה הפועם של העיר הקדומה. מסלול ההליכה מאפשר למבקרים לצעוד ממש על אותן אבנים שבהן הלכו עולי הרגל לפני אלפי שנים.

בין הממצאים שהתגלו שם, מטבעות מתקופת המרד הגדול ועליהם הכיתוב "לחרות ציון", כלי חרס,

צילום: קובי הראתי

כלי זכוכית, תכשיטים ופריטים מהחיים היומיומיים כגון סיכת שיער או פלך אריגה. הרחוב שהתגלה טומן בחובו גם זיכרון כואב של חורבן ירושלים. בין שכבות האפר שנמצאו בו התגלו גרעיני חיטה שרופים, חיצים, מסמרים ומטבעות, הממחישים את הרגעים הדרמטיים של שנת 70 לספירה, כשהדרך הפכה לשדה קרב. לוחמים ואזרחים ניסו להימלט דרך תעלות הניקוז שמתחת לרחוב, בתקווה להימלט מהלגיונות הרומיים. הרחוב כולו כמו מספר סיפור היסטורי שלם, של גבורה, של כאב, ושל תקוות הדורות.

שלנו קיבל לפני חודש את התואר המטבח המצטיין בצה"ל, מאת קצין הלוגיסטיקה הראשי של צה"ל, שהוא תת אלוף.

מה אתה הכי אוהב בתפקיד?

להגיד לאנשים 'לבריאות' ולראות את החיוך של חיילים שחוזרים מהשטח או מאיזה מסע ומקבלים אוכל טוב שמחייך להם ועושה להם טוב.

רגע טוב שאתה זוכר מהתקופה.

אמא שלי מתקשרת אלי יום אחד, היא פגשה חייל מהחשמונאים, כשהיא סיפרה לו שהיא האמא שלי הוא אמר לה הבן שלך עושה את האוכל הכי טוב בצה"ל. היא התרגשה לשמוע את זה. לראשונה היא שומעת פידבק ממישהו על העשייה שלי בצה"ל, ושמתני שהמשפחה שלי חוותה את החיבור הזה אל חיי היומיום שלי בצה"ל.

מה עם הכשרות?

מחלקת כשרות זוהי מחלקה שלמה נפרדת שאת זה אין בכל צה"ל. בעבר הייתי נגד רבנות במטבח בחטיבה אחרת, אבל הייתי חייל של הרס"ר במטבח ולא חייל של חיל הרבנות. ולא תמיד הרס"ר באותו ראש מחמיר של הכללים של חיל הרבנות. פה יש מחלקה שלמה שאחראית על הכשרות, עם מפקד משלהם, עם מפתחות למטבח, ועם צוות שלם של אנשים שאמונים על המלאכה. רב שנמצא כל הזמן בשטח, וחיילים שיש להם תפקידים שונים, אחד שבודק אורז, אחד מנפה קמח, אחד אחראי על כשרות הכלים וההפרדה. ראייתי הרבה מטבחים בחיים. בחיים לא פגשתי מטבח שכל כך מקפיד על הכשרות ברמת המסירות נפש. משגיחי הכשרות עובדים ימים ולילות שהחיילים יקבלו את האוכל הכי מהודר בעולם.

לאן חשמונאים הולכת לדעתך בעתיד?

חשמונאים הולכת להיות הפרצוף של הציבור החרדי. אני בטוח שזה יצליח, בגלל האיכות של האנשים שיש פה. המכלול האנושי פה זה אנשים שבאו לתת את הכל.

משפט שאתה רוצה לומר לחיילים?

תרבחו ותטעדו.

"התשובה שנפתחה לי באגרות קודש: 'ברכה לאיש צבא שיש לו שליחות לעזור לחיילים ברוחניות ובגשמיות'. הבנתי שהרבי שולח אותי לחשמונאים"

כיום אני אחראי על התורנים. כל יום, פלוגות שמתאמנות בבא"ח מעלות מספר מסויים של חיילים לעשות תורנות במטבח בכל העבודה השוטפת, ואני אחראי עליהם. משש וחצי בוקר עד עשר בלילה.

תן הצצה קטנה למה שקורה במטבח בשש וחצי בבוקר.

העבודה במטבח היא עבודה מאוד אינטנסיבית, אין מנוחה שם. שש וחצי בוקר פותחים ארוחת בוקר, כסאות שולחנות עמדת שתייה עמדת סלטים גבינות מעדנים אוכל חם עמדת פינוי אשפה עמדת נטילת ידיים וכו'. שבע וחצי מגישים כבר אוכל לקהל. במקביל משש וחצי בוקר כבר דולקת האש בחדר בישול בשרי והסירים מבעבעים, או מחלקת סלטים למשל שעומדים מהבוקר עד הערב וחותכים ירקות, או מחלקת קונדיטוריה, שהם קמים כבר בחמש בבוקר מתפייחים בצק ועושים עוגות, יוצרים זכרונות מתוקים לכל ארוחה.

מה הם הקטעים המאתגרים בתפקיד?

להאיר פנים לכולם. עבודה במטבח מזמינה התנגשויות רבות, כמו התנגשויות לו"ז. למשל פלוגה בשטח שחוזרים פתאום לבסיס וצריכים לקחת מהר אוכל, כאשר תוך כדי המטבח עובד כרגיל בשביל אלו שהם בבא"ח. האתגר הוא לשמור על סדר בתוך כל סיטואציה, בלי לרדת מהאיכות והנהלים המחמירים של בריאות המזון שיש בצה"ל, כל יום יש רשימת משימות מדוייקת בשביל לעמוד בכל הנהלים הללו, ובתוך כל זה צריך לשמור על חיוך והארת פנים. אנחנו עומדים בזה יפה. המטבח

שמי רס"ל מענדי הרפז. או יותר נכון מנחם מענדל יהושע זעליג. על שם הרבי מחב"ד ועל שם סבא שלי. הרפז זוהי מילה מעוברתת מהשם גולדברג. בן 26. למדתי עד גיל 21 בישיבות חב"ד. נולדתי בירושלים ואני גר בירושלים.

איך הגעת לחטיבה?

למדתי בישיבת חב"ד והייתי שנה אצל הרבי. מכיוון שחתמתי הסכם חב"ד מול הצבא, אז כשחזרתי לארץ התגייסתי מיד לצה"ל, ליחידת בניו במסגרת שירות חרדים. הייתי ראש לשכה. דאגתי שם גם לתפעול המטבח. היתה לי שנת משימה ובחרתי בקורס טבחים בגלל המשיכה שלי לעולם הקולינרי. למדתי בבית ספר 'דן גורמה' ששייך למלונות דן. השתחררתי מהצבא עם תעודה של טבח, באמצע המלחמה. בחרתי לחזור לצבא בשביל להיות חלק מהעשייה בעת המלחמה. שירתתי במילואים בתור נגד רבנות ביחידת התותחנים. אבל פחות מצאתי את מקומי שם. במהלך אותה תקופה יצרתי קשר עם ניב ארקוי, שהוא כיום מפקד מחלקת המטבח של בא"ח חשמונאים. הוא היה אז מפקד של אחד המטבחים בתותחנים. כשהוא ראה שאני מחפש מקום יותר מתאים, הוא סיפר לי על חשמונאים והציע לי לבוא ולשרת תחתיו כמפקד במטבח. פחדתי מזה כי אף פעם לא הייתי מפקד בצבא. אז שאלתי את הרבי באגרות קודש. התשובה שנפתחה לי היתה: ברכה לאיש צבא שיש לו שליחות לעזור לחיילים ברוחניות ובגשמיות. הבנתי שהרבי שולח אותי לשם ואני לא יכול להגיד לא. אז התחלתי לשרת פה במסגרת מילואים, ובסוף חתמתי פה קבע.

מה תפקידך הרשמי בכח?

נגד מטבח בבא"ח חשמונאים. נגד זה איש קבע שהוא נושא תפקיד פיקודי במטבח. מפקד במטבח. יש כמובן כמה וכמה מפקדים, כי לפעמים אנחנו מאכילים פה 700 - 800 איש ביום. אז יש כמה מפקדים שהם אחראים על קבוצות שונות של חיילים שעוזרים במטבח. מעל כולם הוא רס"ר המטבח, שהוא מתכלל את כל האופרציה הזאת שנקראת מטבח צה"לי, שזה ניב ארקוי. זכיתי שהוא יהיה המפקד האישי שלי. אדם משכמו ומעלה, עם נסיון רב במטבחים, ועם חכמה ואנושיות לדעת לעבוד עם אנשים ועם חיילים, שאוהבים אותו מאוד. הספקתי להיות כבר בכל התפקידים במטבח, מלחנות את השניצל הראשון עד לזרוק את הפחים ולשטוף את הכלים בסוף הארוחה.

מסע בזמן

רס"ן יצחק ברקאי

כשהכהונה והמלכות נפגשו במירון

בטור הקודם עסקנו בטרגדיה של בית חשמונאי, שיצא מתוך "משמרת יהויריב" - משמרת הכהונה הראשונה. ראינו כיצד הערבוב בין התחומים ולקייחית כתר המלוכה הובילה לבסוף לשבר היסטורי.

השבוע, במסגרת מסע שרשרת הדורות המתקיים כחלק מהכשרת הלוחם החשמונאי, יצאנו למסע של מפגש עם הזהות שלנו. פסענו במקומות שבהם נרקמו היסודות שהפכו אותנו לעם שאנו היום, ניסינו להקשיב לסיפור שהמקומות הללו לוחשים בדממה, לסיפורים שמאחורי הסיפורים המכוננים של עמנו, בשאיפה להבין ולהכיר את עצמנו ואת שורשינו לעומק.

במסגרת הרצף הזה הגענו למירון, אל ציון רשב"י ואל שרידי בית הכנסת העתיק של מירון. עבורנו כחיילי חטיבת "חשמונאים", הייתה זו סגירת מעגל היסטורית בת אלפיים שנה - שיבה אל המקום שאליו גלו אבותינו החשמונאים לאחר החורבן.

לאחר החורבן החל העם היהודי בנדודים, הסנהדרין גלתה ליבנה ומשם המשיכה עד הגליל. אך לאן הלכה משמרת יהויריב?

התשובה נמצאת בקינת "איכה יְשָׁבָה חֲבָצֶלֶת הַשָּׁרוֹן" שנכתבה ע"י רבי אלעזר הקליר. הקינה מונה את מקומות גלותן של משמרות הכהונה בגליל, ובבית הראשון המקביל למשמרת הראשונה (יהויריב) נכתב "כְּנִמְסָר הַבַּיִת בְּמִסְרֵי מְרוֹן" אבני בית הכנסת אליו עלינו, היו עדות דוממת להמשכיות הרוחנית של עמינו ושל אבותינו החשמונאים לאחר חורבן הבית.

ובתוך המרחב הכהני הזה, חי ופעל רשב"י, שעל פי המקורות מיוחס לשבט יהודה. המפגש הזה אינו מקרי - רשב"י, ששורשיו בשבט המלוכה, יושב ומלמד תורה במירון בה יושבים גם צאצאי משמרת יהויריב, משפחת כהונה שבעבר הלא רחוק לקחה לעצמה את המלוכה.

ואולי שם במירון, אל מול צאצאי החשמונאים ומתוך ההיסטוריה המורכבת עולים דבריו במסכת אבות ומחזירים את הסדר והגבולות על כנם - "רְבִי שִׁמְעוֹן אָמַר שְׁלֹשָׁה כְּתוּרִים הֵם: כְּתוּר תּוֹרָה, וְכְתוּר כְּהֵנָה, וְכְתוּר מַלְכוּת; וְכְתוּר שֵׁם טוֹב עוֹלָה עַל גְּבִיהוֹ" (אבות ד' יג').

כאן, בביתם של הכהנים, מחדד רשב"י את גבולות ההנהגה: יש כתר כהונה ויש כתר מלכות - כתרים ייחודיים ונפרדים. באבות דרבי נתן מובאת הרחבה למשנה, ושם נאמר בחריפות ש"אפילו נותן לו כל כסף זהב שבעולם אין נותנין לו". אלו כתרים הקשורים בברית, בייעוד ובשולת.

כאן מובן שורש הטעות החשמונאית המאוחרת - ניסיון "לקחת" כתר שלא נועד להם.

ומול הכתרים הסגורים הללו, מציב רשב"י את האלטרנטיבות: **כתר התורה** - כתר שנקנה בעמל, ומעל כולם **כתר שם טוב**. שלושת הכתרים הראשונים הם כלים לביצוע שליחות, כתר שם טוב הוא המבחן עצמו. לא מה הסטטוס שלך, אלא מי אתה. החשמונאים נפלו כאשר רדפו אחרי כתר של שררה. **התיקון הוא ההבנה שהתכלית איננה הכתר שעל הראש, אלא האדם שמתחתיו.**

כך אנו מבקשים לשאת היום את השם "חשמונאים" - לא במרדף אחר כבוד או כתר, אלא בבחירה יומיומית להיות אנשים טובים ונאמנים, יראי שמיים ולוחמים טובים למען עם ישראל.

בית הכנסת העתיק במירון צילום: מתוך ויקיפדיה

הרבנים עוזרים לך, מחזקים אותך, מכוונים אותך מה ללמוד, אם אין לך כח לגמרא תלמד חסידות או מוסר. התחזקתי מאוד באמונה. אני פה במקום שאין קללות, אין בנות, אין חילול שבת, האנשים פה הם איכות מופלאה ומיוחדת. בישיבה היו לי הרבה יותר אפשרויות להיחשפות לעולם הכללי. פה אני מנותק במקום נידח בלב הבקעה, לא רואה שום דבר חוץ מהחיילים והרבנים. הטלפונים חסומים, והכל שמור פה.

רגע מרגש שחווית בחטיבה?

בשבוע מתגלגל מחלקה, אחרי נסיגה קטנה, לקראת עוד נסיגה על הסרטבה, הביאו אותנו לבקעה לשעת לימוד, אחרי יומיים רצופים שלא ישנו בכלל ועם בית בהגנה, ווסטים עליך כל השבוע, ואני רואה איך כולם גועשים בקול תורה, המ"פ נכנס ללמוד, הקצינים עם החיילים שלהם, חוץ מכמה בודדים שנרדמו כולם למדו בהתלהבות, אמרתי וואו, זה חיילים של דוד המלך.

רגע קשוח שחווית בהכשרה?

שבוע שדאות, זה היה כאפה. עדיין לא הכרתי את כולם. לסחוב את החבר על ההר, בין אקט לאקט עושים לך עוד הקפצה ועוד הקפצה.. היה קשוח

מה אתה חושב על עתיד החטיבה?

חושב שצריך לתת לזה את הזמן. אנשים רוצים לראות ישר תוצאות. צריך סבלנות.

מסר שאתה רוצה להעביר לחברים שלך?

לחבריי בקורס מ"כים. מאמין בכם. שיהיה לכם בהצלחה. אתם אריות. היהלום של הפלוגה ושל החטיבה.

היכן למד לפני הגיוס לחטיבה:

מוסדות של הרב יורם אברג'יל, ישיבת תומכי תמימים

הרגע בו הבנת שאתה מתגייס לחטיבה?

למדתי בישיבה, והבנתי בשלב מסוים שהלב שלי רוצה לתרום לעם ישראל דרך הלחימה. לא הייתי מסוגל לשבת וללמוד כל היום. התייעצתי עם הרב שלי והוא אמר לי להתגייס לחשמונאים, כי זה מקום עם יראת שמים. רציתי באמת מקום כזה, שמור ומוגן.

הפק"ל שלי זה מטול ורחפן איבו. פק"לים מטורפים. מאוד שימושיים וחשובים בשטח. לדוגמא רחפן האיבו מוביל את הכח, מזהה דברים ועובד עם כלל השטח. לדוגמא בתמרון אני תוך כדי נמצא בקשר עם חיל השריון או חיל האוויר, כי אם יש זיגים באוויר וצריכים עיניים נוספות האיבו עוזר להם לראות את הזיהוי. אפשר להפליא איתו, אם אני מזהה אחד זר עם נשק, אני מעביר לחיל האוויר והם כבר יודעים איך לטפל.

איך זה להיות בחטיבת חשמונאים?

שליחות, היסטוריה. אני מרגיש שאני עושה היסטוריה, שאני עוזר לעם ישראל. אני מרגיש חייל של דוד המלך, ברמה כזאת, באמת.

אתה מתחזק פה בחטיבה?

בטח. התחזקתי מאוד. אם זה בתפילות, עכשיו יש לי פה ותיקין, שלוש תפילות, יש לך שטיבלאך, כל שעה שאתה רוצה יש לך תפילה באחת הפלוגות. יש גם בית מדרש לכל פלוגה בנפרד, עם רב מיוחד לפלוגה. מקומות אחרים זה בית מדרש אחד בלבד.

רב"ט ישי אריאל בן שמחון
20, לוחם בחטיבה

חיות את המפה

הלכה בצבא

רס"ן הרב אליעזר הלפרין
רב הבא"ח

קדימות בברכות: לקראת ט"ו בשבט

א. פסק השולחן ערוך (סימן רי"א ס"ד, ע"פ ברכות מ"א): "כל הקודם בפסוק ארץ חיטה ושעורה קודם לברכה, וארץ בתרא הפסיק העניין, וכל הסמוך לו חשוב מהמאוחר ממנו לארץ קמא. הלכך תמרים קודמים לענבים שזה שני לארץ בתרא וזה שלישי לארץ קמא".

ב. דעת הרא"ש בכל פעם שיש לנו פירות שברכתם שווה ורוצה לאכול מכולם - שבעת המינים קודמים לברכה ומוציא ידי חובה את שאר הפירות. כאשר אין לו פירות שבעת המינים - מברך על ה"חביב" (חביב קבוע ולא המועדף רק עכשיו). דעה זו פסק השו"ע ב"סתם" (רי"א, א).

ג. דעת הרמב"ם כי קדימות שבעת המינים דווקא כאשר אין לו עדיפות באותו הזמן לפרי אחר. אבל אם יש לו "חביב" באותו זמן - מברך על החביב ופוסט את השאר כולל הפירות משבעת המינים שברכתם זהה. שיטה זו הובאה בשו"ע (שם, ב) בשם הרמב"ם.

ד. המנהג למעשה כדעת הרא"ש.

3 חוק קצ"ק

סמלי ש.

ביום הראשון של הטירונות המפקד עובר ליד שורה של חיילים ושואל אותם אחד אחד מה הם עשו בחיים האזרחיים שלהם. אחד אומר ספר, שני אומר רואה חשבון וכו'... בסוף השורה המפקד מגיע לאיציק ושואל: "חייל, מה היית בחיים האזרחיים?"
"הייתי שמח המפקד..."

ילד אחד מספר בגאווה לחברו: "כשאבא שלי היה בצבא, הוא הצליח להשבית גדוד שלם של חיילים ביום אחד של עבודה!", "מדעים!" השיב החבר של הילד, "הוא היה תותחן? טייס? קומנדו?" "מה פתאום?" השיב הילד הראשון "אבא שלי היה הטבח!"

רב"ט מענדל ראטה

חייל חסידי בוער

תחושה לא קלה בחטיבה. המח"ט האהוב שלנו, אבינועם אמונה, ממשיך לדרכו. מי שייסד את אבן הפינה הקדוש והמיוחד ששמו חטיבת חשמונאים, מי שהיה לאבא של כל חייל ולמורה דרכה של החטיבה, ומי שהמציא את המושג של חטיבה שמתנהלת כמו ישיבה חרדית, עם רבנים ומשפיעים ורמ"ם פלוגתיים, עם קול תורה בוער וסיימי מסכת בזה אחר זה, עם תפילות נלהבות, ועם קדושת המחנה וקדושת הדיבור. צבאו של דוד המלך..

אני נזכר ביום שהחלטתי להתגייס לחטיבה. זה קרה אחרי מפגש עם המח"ט בקריה בתל אביב. זכיתי לדבר איתו כרבע שעה. שיחה זו שינתה דבר גדול בחיי. ראיתי אדם שכולו ענווה, ויראת השמים שלו בוהקת מעל פניו. הוא אמר לי אז: 'אני רוצה להקים חטיבה יהודית קדושה כמו הצבא של דוד המלך'.

המשפט הזה היכה בי בעוצמה.

צבא של דוד המלך? תמיד רציתי להיות בצבא של דוד המלך. בחטיבה כזאת אני ממש רוצה לשרת. מאז והלאה, מצאתי את עצמי לובש את מדי הקודש, ורץ עם הווסט והקסדה כמו דוד המלך שרץ בקרב. לא היה יום בטירונות שלא זכרתי את 'דוד המלך' לנגד עיניי.

אני זוכר, בשיחת המחלקה הראשונה, עם המ"מ יהודה יואלי היקר, הוא ביקש מכל חייל לסכם את השבוע. כשהגיע התור שלי, סיפרתי להם על החוויה שלי מהריצה הראשונה בטירונות שהייתה השבוע. היה לי קשה, אבל ראיתי בעיני רוחי את דוד המלך רץ, ודמיינתי את עצמי רץ איתו. אני זוכר גם את המסע הראשון של 3 קילומטר, עם המפקד יונתן ביטון. הלכתי ראשון לימינו של המפקד, ובדמיוני הייתי כמו נושא כליו של דוד המלך.

צעד אחד ליד המפקד, הולך עוד פסיעה ועוד פסיעה, לא מוותר ולא נכנע. סיפרתי

בשיחת המחלקה את כל התחושות שלי. החברים שעדיין לא הכירו אותי צחקו לשמע התיאור הדמיוני העסיסי. הייתי קצת נבוך. בסוף החלטתי שאני מספר את זה בסרטון השבועי שלי בסוף השבוע. אני עדיין שומע עד היום תגובות מחיילי צה"ל על ה"דוד המלך" הזה.

האם אנחנו באמת נפרדים מהמח"ט האהוב שלנו?

רב החטיבה הרב משה קורקוס שליט"א מספר לי משהו יפה. הרב רצה לתכנן מסיבת פרידה גדולה. אבל המח"ט לא רצה. יום הפרידה לפי רצונו של המח"ט יתקיים עם "יום שכולו תורה". זה הדרך בו רוצה המח"ט להיפרד מחייליו היקרים. או יותר נכון, זה הדרך בו הוא רוצה לא להיפרד.

גם אנחנו לא נפרדים באמת. מי שבנה והקים בעמל וביזע רב את המחנה הקדוש, משאיר את ה'רשימו' העמוק בליבו של כל חייל ומפקד. אנחנו יודעים להעריך במה זכינו משך שנה שלמה. אנחנו יודעים כמה נדיר זה להיות תחת מח"ט שכזה.

רציתי לומר לך משהו אישי, כבוד המח"ט היקר אבינועם אמונה. כן, החטיבה שהקמת היא "חטיבה יהודית קדושה כמו הצבא של דוד המלך". חזונך הגדול הוגשם בצורה הכי מרגשת שרק יכול להיות. אני עד. כחייל שחי פה שנה שלמה, ונפעם כל יום מחדש ממה שמתחולל פה. אני מתרגש מסוג החיילים והמפקדים שנמצאים פה, אני מתרגש מהאווירה המופלאה והמיוחדת שיש פה, ואני מתרגש מזה שזכיתי להיות חלק מהגשמת החזון הגדול שלך.

אנחנו מאחלים לך את ברכת הדרך. תמשיך להוביל ולהשפיע על עם ישראל בכל מקום שתלך. קידשת שם שמיים, איחדת בין המחנות בעם ישראל, השפעת על כולנו ברוחך הגדולה והראית לנו דוגמא מהו מפקד יהודי בצבאו של דוד המלך. לך בכוחך זה והושעת את ישראל.

